

Het vorige verhaal eindigde met mijn moeizame en door pech achtervolgde tocht van Liapari naar Gizo (het stadje, Ghizo is het eiland) waar Jimmy aan boord kwam. In de daarop volgende dagen kon ik de meeste problemen oplossen. De stuurautomaat werkte niet omdat er 2 van de 16 draadjes verwisseld waren, de alternator laadde op veel te hoge spanning omdat de startaccu naar zijn grootje was en er bleek er nog een draadje van de nieuwe regelaar te moeten worden aangesloten.

Jimmy had vrijwel geen inwerktijd nodig. 10 jaar geleden heb ik 2,5 maand met hem gevaren in Thailand en Maleisië en sinds die tijd heeft hij voor zijn studie Kust- en Zeemanagement langere tijd in de Cariben gewerkt wat zijn zeemanskwaliteiten geen kwaad heeft gedaan! Heerlijk zo'n maatje aan boord! Na een week in Gizo komen James en Sachiko daar aan. James komt uit Australië en geeft Engelse les aan de universiteit van Kobe en zijn Japanse vriendin Sachiko is grafisch ontwerpster. Sachiko is nog nooit op een zeilboot geweest maar James heeft wel ervaring en hij wil haar graag laten proeven van het zeilende leven. Als zij een beetje geacclimatiseerd zijn aan boord en de eerste inkopen gedaan, gaan we op weg naar het wrak van de Toa Maru, een Japans transportschip dat in WWII na een voltreffer van de Amerikanen achter een klein rif is gezonken. Met de ALK kunnen we ernaast liggen maar met de stevige NE wind lopen er teveel golven naar binnen en we liggen er niet veilig aan lagerwal. Achter het eiland liggen we echter prima beschut. Een goede plek voor Sachiko om snorkelen onder de knie te krijgen. Aziaten staan er niet om bekend dat het helden zijn in zeewater en Sachiko is geen uitzondering. Ik kan haar er maar net van weerhouden met een zwemvest te snorkelen. Dat kan echt niet aan boord van de 'ALK'! Ik verken ondiep water bij een klein hutje en in het zeegras ontdek ik een mooi visje dat zich eindeloos verstopt tussen het zeegras. Maar uiteindelijk geeft hij zich gewonnen en laat zich van dichtbij fotograferen.

Een 'Bristled-tailed filefish

De volgende ochtend is de zee kalm als we op de Toa Maru duiken. Het schip is aan bakboord door een Amerikaanse torpedo geraakt en is door de Japanse crew nog een tijd drijvende/varende gehouden tot het achter het rif is gezonken. Het ligt op de stuurboordzijde aan de voet van het rif en is prachtig begroeid met harde en zachte koralen. Voor James de eerste duik in jaren en zijn vaardigheden zijn wat 'roestig'. Ik hou hem goed in de gaten en alles gaat ok. Als we aan de mooring lijn aan de opstijging beginnen, laat ik hem op 6m als oefening door mijn automaat ademen. Dat gaat niet helemaal zoals bedoeld. James geeft wat onduidelijke signalen en houdt de automaat zo lang in zijn mond dat ik bijna adem tekort kom! Als we boven zijn, wordt duidelijk wat er aan de hand is. Zijn manometer geeft aan dat hij nog genoeg lucht heeft, maar er komt geen lucht meer uit zijn fles. De manometer blijkt bij 30 bar te blijven hangen! Mijn oefening kwam dus onbedoeld precies op tijd maar ik gaf de automaat op zijn kop aan en dan komt er wat zeewater mee naar binnen bij het inademen. Het lukte James niet om dat eruit te blazen en hij verslikte zich in het zeewater. Kortom, mooie duik en goede oefening!

Van de Toa Maru varen we naar de uiterste noordpunt van Gizo naar een duikplek met de veelbelovende naam 'Grand Central'. Met de 'ALK' blijken we ten zuiden van Njari Island goed beschermt te kunnen liggen en vandaar is het een kort tochtje met de bijboot om aan de noordkant te duiken. Als we de bijboot hebben verankerd, glijden Jimmy en ik geluidloos in het water om het visleven niet te verstoren. Op 15m treffen we een soort 'tribune' aan van waaraf we een prachtig uitzicht hebben op het diepere water. Het zicht is heel goed en we worden begroet door een enorme potatogrouper. Verder is het leven hier nog kalm. Maar als we richting de punt van het rif zwemmen, wordt ons duidelijk waarom deze plek Grand Central wordt genoemd. In de lichte stroming zien we scholen snappers en doktervissen, een bumphead parrotfish paartje, trevallies en barracuda's. En daartussendoor patrouileren grijze en witpunt rifhaaien. Een drukte van belang en prachtig spektakel waar we, naast elkaar hangend, intens van genieten!

J&S genieten van het idyllische plekje waar we voor anker liggen. Een prachtig tropisch eiland aan stuurboord en een uitgestrekt rif voor ons en aan bakboord, waarachter we goed beschermt liggen. Dolfijnen hebben de plek ook duidelijk ontdekt want meerdere keren zien we ze in de buurt rondartelen. Samen liggen ze uren in het water en vooral Sachiko is helemaal verbaasd over wat ze allemaal aan kleine visjes tussen het koraal ziet.

Twee dagen genieten we van deze prachtige plek. Dan is het tijd de voorraden aan te vullen in Gizo. Na de eerste dagen weten we nu beter wat we nodig hebben en Jimmy is ondertussen helemaal thuis in Gizo. Geen Albert Hein hier en je moet alles bij elkaar sprokkelen in de talloze kruidenierswinkeltjes die allemaal op elkaar lijken. Maar dat is schijn want ze hebben toch allemaal weer een net iets ander assortiment. Bij de ene Chinees hebben ze Nieuw Zeelandse kaas maar voor houdbare melk moet je weer bij een ander zijn. Bier koop je bij de bottle shop maar voor cola moet je bij de hardware shop annex kruidenier ernaast zijn. Diep gevroren worstjes en vlees kun je bij Wing kopen maar het assortiment buitenboordmotoren in de entree gooit je wel zand in de ogen! Kortom, inkopen in Gizo is een ware puzzeltocht. Als we tenslotte ook nog benzine hebben gekocht en de watertanks gevuld, zijn we zover om op weg te gaan.

De wateren rond Ghizo zijn een waar doolhof van riffen. Maar er staat af en toe een baken. Als we door de aanvliegroute van de landingsbaan op Nusatepe varen, realiseer ik mij dat je hier niet moet zijn als er een vliegtuig gaat landen. Die zullen hier niet veel hoger dan 10m vliegen en de mast van ALK steekt 16m boven het water uit! Maar hier geen baken om een veiliger route aan te geven!

We varen naar Kennedy Island waar we willen duiken. Om te ankeren is het te diep maar er is wel een klein steigertje. Er blijkt genoeg water te staan om met ALK te kunnen afmeren en we worden onmiddellijk verwelkomd door een liefvallige Polynesische schone. Welk zeemanshart zou daar niet voor bezwijken!

Julia legt ons uit dat het eiland van de eigenaar van het Gizo Hotel is en gebruikt wordt voor dagtoeristen. Maar er is geen bezoeker te bekennen en we mogen er blijven liggen. Het is een mooi plekje en snorkelend komen we de rest van de dag door. We kunnen er tot onze verrassing ook dineren. De maaltijden worden gewoon in het Gizo Hotel gemaakt en per speedboot aangevoerd. 's Avonds genieten we van heerlijke gegrilde kreeft. De wijn moeten we ontberen maar een biertje smaakt ook goed en wie heeft er wat te klagen voor €12?

Het valt niet mee om ons los te rukken uit dit tropische paradijs maar als de volgende dag de dans demonstratie van Julia opnieuw wordt uitgesteld, gooien we de trossen toch echt los want Jimmy en ik zijn nodig toe aan een duik. Beter voor onze gemoedsrust!

In de passage waardoor we de lagune van Ghizo verlaten, maken we een mooie stromingsduik waar we een gegeven moment vijf grijze rifhaaien tegelijk zien. Tegen de stroming in 'staan' ze vrijwel moeiteloos stil en als ze zich omdraaien scheren ze weg en zijn een minuut later weer terug op de plaats. De witpunt rifhaaien gedragen zich heel anders. Die zwemmen min of meer in een strakke lijn onder ons langs. Boven ons is James met ALK in de buurt gebleven en bij de haaienverhalen hangt hij aan onze lippen maar of hij hier ook had willen/durven duiken, vraag ik me af. Hij gaf er in ieder geval de voorkeur aan, aan boord te blijven. Na de duik varen we door Ferguson Passage en Blackett Strait naar Kolombangara. Dit is het water waar Kennedy met zijn PT109 patrouilleboot werd geramd en waar hij uiteindelijk op Kennedy Island strandde. Bijna niet voor te stellen wat zich hier allemaal heeft afgespeeld in WWII. Bij een eilandje aan de kust van Kolombangara, Sagharaughombe, eindigen we de dag. De volgende morgen gaan James, Sachiko en Jimmy aan land om het dorp te verkennen. Een echt dorp is het echter niet. De huizen liggen verspreid met een tuin bij elk huis. Ze worden door een heel vriendelijk groepje dorpsbewoners rondgeleid en onderweg klimt één van hen uiterst behendig her en der in een boom om pomelo's, cutnuts en cocosnoten voor ons te plukken. De mensen verwachten niets terug maar James kan ze gelukkig maken met wat kleine cadeautjes die hij speciaal voor dit doel heeft meegenomen. Vol beladen en vol verhalen komt mijn crew weer aan boord.

Jimmy met gids Davidson bij Sagharaughombe

Onze volgende stop is Noro, een tonijnvissershaven waar we allerlei praktische zaken moeten regelen. Met tegenzin verlaten we onze lieve mensen. De regen maakt het ook niet aantrekkelijker om op weg te gaan, maar er staat wel wat wind en eenmaal midden in Blackett Strait kunnen we de zeilen hijsen. In de buien neemt hij zelfs even toe tot 6 Bft maar tegen de tijd dat we Noro naderen, zwakt hij af. Op de motor leggen we de laatste mijlen af terwijl we een paar grote zeeschepen passeren die vol geladen worden met boomstammen. Hout is het belangrijkste export product van de Solomon eilanden.

Het eerste wat we in Noro moeten regelen is ons verblijfsvisum. Bij aankomst in Honiara hebben Jimmy en ik allebei maar 42 dagen gekregen terwijl dat officieel 90 dagen zou moeten zijn. Hierdoor wordt mijn schema danig in de war gestuurd. Immigration Officer Billy heeft echter begrip voor ons probleem en ook al mag hij officieel maar 42 dagen verlenging geven, hij plakt er uiteindelijk een paar dagen aan vast waardoor ik net genoeg tijd heb om met mijn nieuwe crew in Honiara uit te klaren voor mijn visum verloopt. En dat zonder dat we iets extra hoeven te betalen. Vervolgens gaan we op zoek naar een nieuwe startaccu. In Gizo was die niet te vinden. Maar bij Island Enterprise vind ik een betrouwbaar uitzijnde Exide accu van de juiste capaciteit. Mijn dag kan niet meer stuk!

Maar mijn Honda generatortje is nog wel steeds stuk. Ik heb er al uren aan gesleuteld, het brandstofsysteem schoongemaakt, de kleppen gechecked en schoongemaakt waarvoor het hele ding een paar keer helemaal uit elkaar moest worden gesleuteld. Maar meer dan een enkele keer voor een minuut, heb ik hem nog niet aan de praat gekregen. Heel frustrerend en onveilig, zeker toen ik nog alleen op de lichtaccu kon starten omdat de startaccu stuk was. Ik doe nog een laatste vertwijfelde poging maar helaas, mijn geduld en moeite worden niet beloond door het ondankbare krenge.

Eric heeft ondertussen uitgekeken naar een alternatief in Maleisië, die hij dan zou moeten meenemen, maar dat is vanwege de vrachtkosten een kostbare aangelegenheid. Maar hij heeft wel een ander merk gevonden dat in de Solomons te koop en in Noro zelfs in voorraad zou zijn! Opnieuw kom ik uit bij Island Enterprises en ik spreek af de Kipor daar te willen bekijken. Vol goede moed gaan Jimmy en ik de volgende dag op pad maar de generator blijkt toch niet op voorraad te zijn. Wat nou? Het blijkt dat hij nog moet worden uitgeladen in de haven. Met de vrachtwagen van Island Enterprise rijden we erheen. Misschien kan ik het uitladen wat bespoedigen. Daar is echter geen beginnen aan. Het ruim van de vrachtboot ligt vol met zakken rijst en dozen instant noodles en die moeten er

eerst uit voor ze bij de genset kunnen komen. Maar wachten is geen straf. Prachtig om te zien hoe dat lossen met mankracht in zijn werk gaat. Als de Kipor doos is uitgegraven, wordt hij met een stapel plaatmateriaal, deuren, grote verbussen en nog meer handelswaar ingeladen en rijden we met het hele spul terug naar de winkel. Daar laat ik hem uitpakken en bekijk hem goed. Hij lijkt sprekend op mijn oude Honda waar ik ondanks de nukken van zijn oude dag toch erg tevreden mee ben geweest en hij loopt bijna net zo stil. De koop is gesloten!

Het heeft allemaal wat langer geduurd dan gepland maar we hebben nog tijd om naar het Zipolo Resort op Lola eiland te varen. Weer een ware puzzeltocht tussen eindeloos veel riffen en eilandjes door. Maar van andere zeilers heb ik de route gekregen en als ik die in mijn Google Earth kaarten tevoorschijn tover, is het duidelijk hoe we er moeten komen. De zeekaarten zijn hier absoluut onbruikbaar. Het weer is niet fantastisch en in stromende regen leggen we de laatste mijlen af en net voor donker gaan we voor het resort voor anker. Er brandt nog licht en snel vaar ik er met de bijboot heen om poolshoogte te nemen. Na de lange dag hebben we wel trek gekregen.

We kunnen er nog terecht maar dan moet ik wel meteen opgeven wat we willen eten zodat ze tijd hebben om de kip, vlees of vis te ontdooien. Ik doe een gok en een uur later zitten we aan tafel in een sfeervol resort. De bar hangt vol met stoere foto's van vooral mooie meiden in bikini met enorme.... vissen! Nog net geen Pirelli kalender. Het zijn echter allemaal zelf gevangen vissen want big-game fishing is de hobby van de eigenaar.

De volgende dag blijkt het ondiepe water rond het eilandje helemaal vol te zitten met flinke scholen uit de kluiten gewassen mangrove snappers, geel gestreepte makrelen, giant trevallies en kleinere vissen en zwarttip rifhaaien. Een gegeven moment kan Jimmy er vanuit de mast 13 zien rondcirkelen om ALK. Dat heb ik nog nooit meegemaakt!

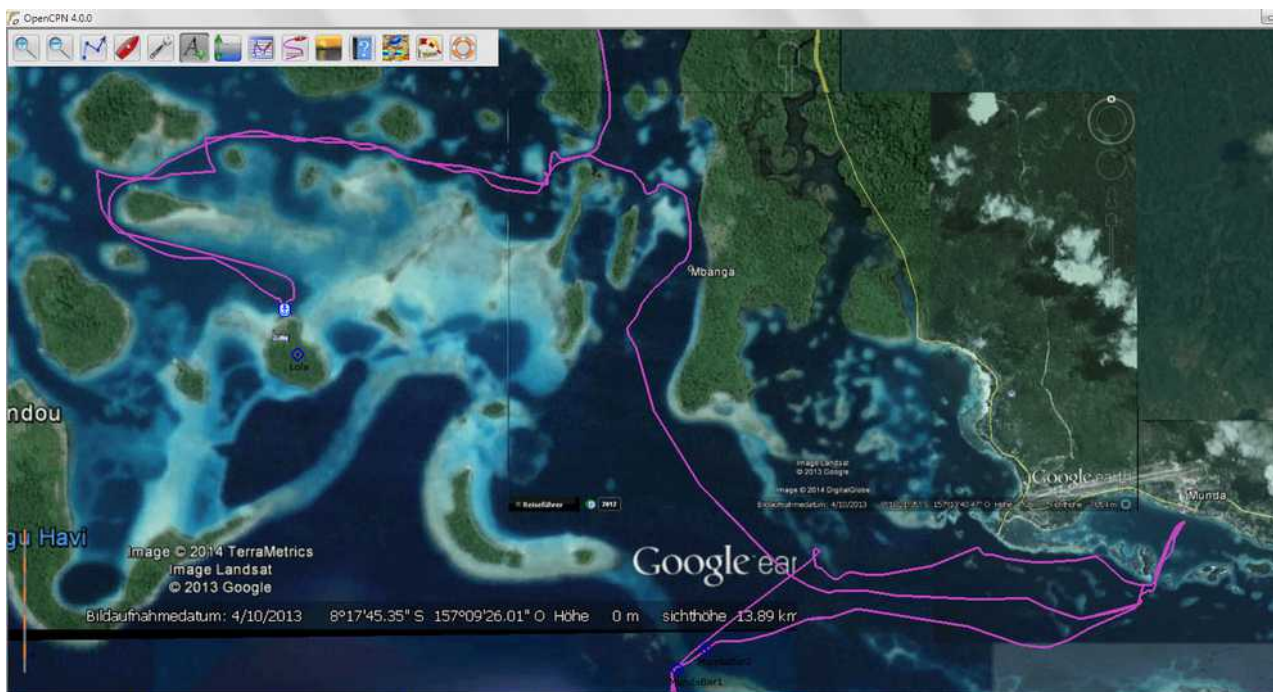
Je zou er bang van worden, al die hongerige haaien om ons heen

Samen snorkelen we rond het steigertje van het resort en het is ongelooflijk hoeveel vis we daar in water niet dieper dan 4m tegenkomen op een zandbodem met her en der een plukje zeegras. Een bijzonder plekje dat Zipolo Resort!

Het vertrek van Sachiko in Munda begint dichterbij te komen.

Het weer is nog steeds niet veel soeps maar er staat wel wind uit het NE. Dat is een gunstige richting om naar Munda te zeilen. Normaal zou ik dat op de motor doen want laveren tussen al die riffen is gekkenwerk, maar James is een zeiler, eigenlijk meer dan duiker, en het lijkt me een mooie afsluiting van de trip voor Sachiko. Met fok en grootzeil vertrekken we van de ankerplaats. De genua laten we maar ingepakt want die zou veel te lastig te hanteren zijn. Het wordt een af en toe spannend, maar mooi tochtje. Als we op een rif afstevnen staat één van ons op de boeg, één achter het roer en één houdt de kaart in de gaten. Als we overstag gaan, staan we alledrie paraat in de kuip om de schoten om te gooien. Leuk teamwerk!

Onze zeilroute tussen de riffen door van Lola naar Munda, rechts met de landingsbaan

Sachiko doet de verzorging van de inwendige mens, dat is haar wel toevertrouwd. De lunch loopt echter een beetje in de soep want net als ze noodle soepjes heeft klaargemaakt, zitten we in een heel lastig stuk, een smalle passage in de riffen waar we een paar keer overstag moeten. Maar alles gaat goed, de magen worden gevuld voor we flauw vallen en we komen mooi op tijd in Munda aan. 's Avonds maken Sachiko en James een heerlijke maaltijd met de tonijn die we in Noro hebben gekregen van een vriendelijke Fisheries Inspector.

Een mooie laatste avond voor mijn eerste Japanse gast aan boord. De volgende dag, als we afscheid van haar nemen op het vliegveldje, krijg ik spontaan een on-Japanse knuffel. Ook al is ze geen waterrat, ze heeft duidelijk genoten van haar eerste kennismaking met het zeilende leven.

Een tonijn fileren kunnen we wel aan Jimmy overlaten!

Voor haar vertrek maak ik voor het eerst banana muffins. Maar dat lukt niet want de oven doet het niet meer. Gelukkig blijkt het alleen maar een kwestie van een lege gasfles te zijn. Maar dat betekent wel dat ik twee gasflessen moet zien te vullen, anders wordt het krap tot Honiara. In het dorpje ga ik op zoek naar een winkel waar ze gasflessen verkopen maar als ik ze allemaal heb gehad, ben ik nog geen stap verder. Uiteindelijk blijkt dat ik bij een hutje aan het water moet zijn. Met mijn zelf geknutselde vulslang en de gasflessen vaar ik erheen met de bijboot. Normaal vul ik ze zelf maar nadat ik de eigenaar heb verzekerd dat vullen geen magie is, in een groot vulstation hadden ze hem dat wijs gemaakt, wil hij het zelf proberen te doen en ik laat de hele handel bij hem achter. De volgende dag blijkt het toch niet goed gelukt te zijn. Hij heeft maar één fles half vol gekregen. Aan boord gaat het op mijn manier beter maar het blijkt dat er maar 3,5kg gas in zijn flessen zit en daarmee krijg ik mijn 6kg flessen nooit vol! Met nog een extra fles erbij krijg ik alles uiteindelijk goed gevuld en na twee dagen heen en weer varen met lege en volle flessen, vulslang en weegschaal, kunnen we weer een paar maanden koken!

Een van de weinige 'attracties' in Munda is een WWII museumpje. Musea stellen in dit deel van de wereld meestal weinig voor maar aan het eind van de middag, als het niet meer te warm is, gaan we lopend onderweg. Het draait op een stevige wandeling uit want we blijken een 'zijstraat' over het hoofd te hebben gezien. Niet verwonderlijk want een zijstraat is hier een modderpad en de hoofdweg, waaraan het museum zou liggen, is een breder verhard pad met enorme gaten die vol regenwater staan! Maar we vinden het museum waar we meteen enthousiast in gesprek raken met Alfi, de verzamelaar van al die roestige zoi. Er staan twee grote vliegtuigmotoren, neuswielen, turbochargers van Japanse en Amerikaanse makelij, onschadelijk gemaakte vliegtuigbommen, machine geweren en een heleboel kleiner spul zoals gamellen, identificatie badges, bestek, ongebruikte eerste hulp setjes etc. Alfi heeft overal een verhaal bij en vindt bij ons een goed gehoor. Het is duidelijk dat hij veel over WWII heeft gelezen. Een verrassend leuk bezoekje!

In de ankerplaats van Munda maak ik kennis met Matt, die met zijn vrouw Jen en twee zoontjes van 8 en 10 al een paar jaar onderweg zijn in hun catamaran 'Pretty'.

Zij komen uit de Pacific en zijn onderweg naar Indonesië via de weg zoals ik gekomen ben. We hebben de nodige tips voor elkaar. Ik krijg van Matt een, voor mij, nieuw navigatie programma SAS.Planet met 2,5GB aan Google Earth kaarten. Het lijkt me een nuttig programma als aanvulling op mijn OpenCPN en hij legt in vogelvlucht uit hoe het werkt.

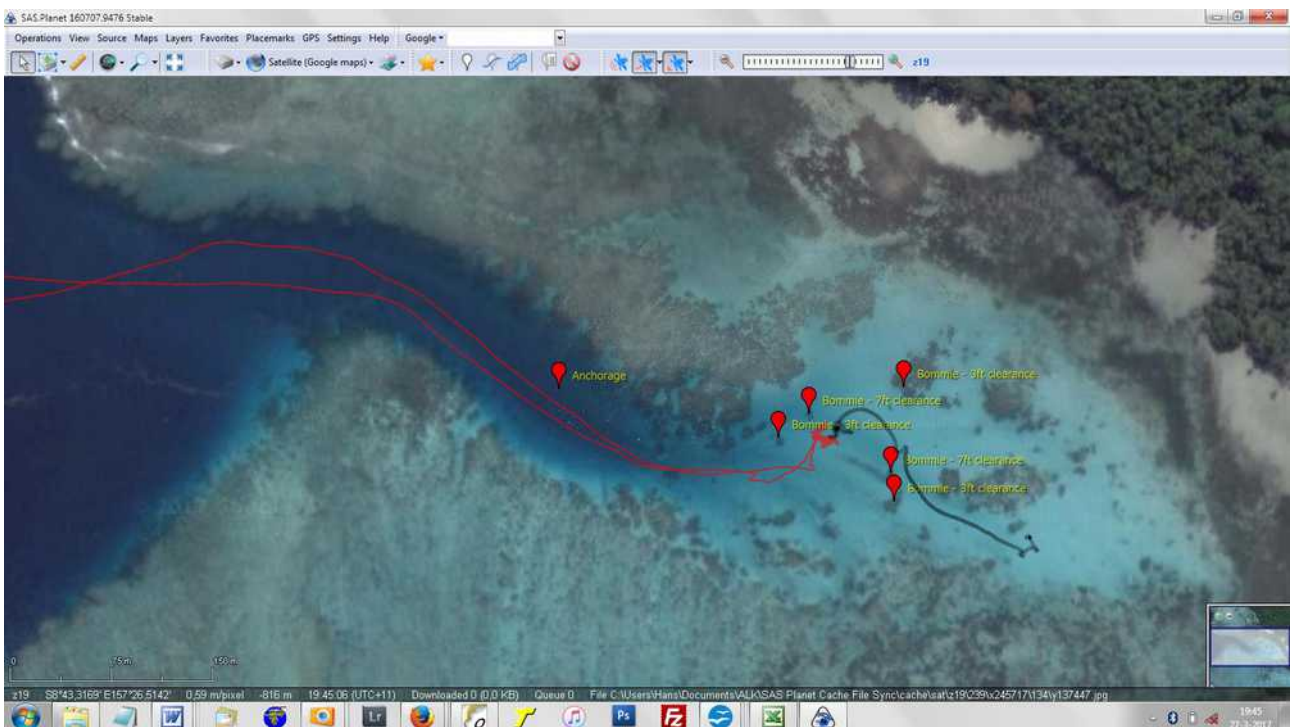
Dan zijn we zover om verder te gaan. We willen naar Tetepare, één van de grootste onbewoonde eilanden in de West Pacific en een natuurreservaat. In Rendova stoppen we voor de nacht in een prachtig baaitje, Susuki. Binnenvaren is nog spannend want het rif aan bakboord blijkt veel verder door te lopen dan we verwachten. Maar Jimmy heeft de sonar goed in de gaten gehouden en voor het fout gaat, wijzigen we koers. Eenmaal veilig binnen

liggen we er prachtig, helemaal alleen, omgeven door mangroven. Alhoewel, op afstand horen we kettingzagen. Iemand is bezig een huis te bouwen of ze zijn bezig bomen te kappen.....

Op weg naar Tetepare tillen we onze navigatievaardigheden naar een hoger niveau. Was dat dan nog mogelijk? Wel, oordeel zelf.

Om op de ankerplek te komen, moeten we door een smalle passage in het rif en allerlei bommies ontwijken tot we op een zandplek aankomen met net genoeg ruimte om rond het anker te draaien. Dat gaat alleen dankzij de zeer gedetailleerde Google Earth kaarten die ik kan gebruiken met SAS.Planet. Alle bommies die we tegenkomen zijn er duidelijk in te zien. Matt heeft precies op dezelfde plek gelegen en hij heeft de bommies die gevaar op kunnen leveren opgemeten en de diepte als Placemark in de kaart gezet.

Dat is het Nieuwe Navigeren!

De rif ankerplaats bij Tetepare. Elke bommie is op de kaart te zien en op degene van belang heeft Matt een Placemark met de diepte geplaatst. De rode lijnen geven zijn route aan. Wij waren in eerste instantie te ver doorgevaren en de zwarte lijn geeft onze route terug naar de juiste ankerplaats aan

Nou vraag je je natuurlijk af, was het al die moeite waard? Tetepare is een beschermd zeegebied en er zouden doejons te zien moeten zijn. En daarin worden we niet teleurgesteld want we zien los van elkaar alledrie een schuw exemplaar. Maar daarnaast is het ook buitengewoon visrijk. Ik heb snorkelend nog nooit zoveel verschillende en grote snappers, trevallies, sweetlips, doktersvissen, barracuda's en emperors bij elkaar gezien. Hangend onderaan een rotsje kwam het hele gezelschap in defilé, op minder dan 50cm, langs zwemmen! En natuurlijk ontbraken de haaien niet toen ik een visje voor de pot had geschoten. In eerste instantie kwam er een nieuwsgierige grijze rifhaai langs, later gevolgd door een drietal witpunt rifhaaien. Maar mijn vis heb ik ongeschonden in de bijboot gekregen!

De reden dat Tetepare vandaag een onbewoond natuurreserveaat is, is een apart verhaal. Van oudsher woonden er koppensnellers zoals op veel plaatsen in de Solomons en PNG. Met de komst van walvisvaarders in de 19de eeuw kwamen de bewoners van Tetepare voor het eerst in contact met blanken. En dat is ze niet goed afgegaan. Ze hadden geen weerstand tegen de ziektekiemen die de blanken meebrachten en hebben het eiland 150 jaar geleden verlaten. Vulkaanuitbarstingen speelden daarbij waarschijnlijk ook een rol. Er rustte een vloek op het eiland en het is daarna nooit meer bevolkt geraakt tot het op initiatief van activisten zo'n 20 jaar geleden is uitgeroepen tot een natuurreserveaat.

Van Tetepare steken we over naar Vangunu dat omzoomd wordt door een uitgestrekt barrièrerif. Een visserschip heeft dat op zijn maiden voyage over het hoofd gezien en is er bovenop geknald. Het ligt nu al meer dan 12 jaar rechtop tegen het rif. Een bizarre stranding maar natuurlijk een interessante duikplek. De boeg van het schip steekt recht omhoog en daar kunnen we heel gemakkelijk een lijn aan vast maken om ALK op zijn plaats te houden. We maken er alledrie een leuke duik en voor mij is het een goede gelegenheid met de fish-eye lens te experimenteren.

Voor het te laat wordt, varen we over de Hele Bar de beschutte lagune binnen waar we bij het Matikuri resort net voor donker voor anker gaan. De volgende ochtend ontdekken we dat het resort helemaal verlaten is. Er liggen nog wat boeken op de leestafel en in één van de bungalows ontdekken we een instapkaart van vorig jaar. Onder het resort ligt een grote buitenboordmotor

waarvan alleen het geraamte nog over is. Hier zijn al lang geen gasten meer geweest! De regenwaterton zit dan ook tot de nok toe vol, een prima plek om onze watervoorraad aan te vullen. Jimmy en James ontdekken dat er pijlinktvisjes rondzwemmen en dat levert wat vertraging op bij het aan boord sjouwen van de laatste jerrycans water. Als ik aan boord wacht tot ze uitgevist zijn, krijg ik bezoek van Morten. In zijn kano heeft hij vier vers gevangen kreeften liggen en die wil hij graag te gelde maken. Voor €10 zijn ze van mij. Morten vraagt of hij aan boord mag komen en zo hoor ik het verhaal van het resort. De eigenaar Benjamin is drie weken eerder op 68-jarige leeftijd overleden in Honiara waar hij met dengue was opgenomen in het ziekenhuis. Tragisch verhaal natuurlijk en het doet me nadenken over mijn eigen eindigheid. Ik word per slot van rekening over een paar maanden ook 68....Maar ik zie mezelf nog niet op die manier aan mijn einde komen. James en Jimmy zijn niet voor niks bezig geweest en komen met een mooi maaltje inktvisjes terug. Voorlopig weer genoeg lekkernijen aan boord.

De steiger van het verlaten Matikuri Resort is een prima plek voor de yoga oefeningen van Jimmy

Aan het eind van de dag komen we in Seghe aan, de eindbestemming van James. De volgende dag zal hij hiervandaan via Honiara en Brisbane terugvliegen naar Kyoto. De landingsbaan is in de GE kaarten goed te zien maar waar hij moet inchecken, weten we niet. Samen varen we in de bijboot naar een steigertje om poolshoogte te nemen terwijl Jimmy met ALK blijft rondrijven. De landingsbaan blijkt een grasbaan te zijn met aan één kant keurige woonhuizen. Het zou me niet verbazen als het ook als voetbalveld dienst doet. Een vertrekhal of iets wat daar op lijkt, kunnen we echter niet

ontdekken. Tot we een olifantenpad dwars over de landingsbaan ontdekken dat de locals als oversteekplaats gebruiken. Zo komen we bij de 'vertrekhal' terecht, een hutje dat enigszins verwarrend is opgetuigd met een bord van een evangelische gemeenschap. Maar op een hutje ernaast ontwaren we ook een bord van Solomon Air. We zijn op de goede plek!

De laatste avond aan boord smullen we van de kreeften die James klaar maakt. Hij kijkt er nog niet naar uit straks weer in Japan voor de klas te staan! De volgende ochtend is het maar 100m lopen naar het vliegveldje maar wel over een modderig pad. Vliegen is een avontuur in de Solomon eilanden. En dat niet alleen want we hebben een prachtige reis gemaakt waar James en Sachiko nog lang op zullen terugkijken!

De 'vertrekhal' van Seghe.

